

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
LLUÍS MARTÍNEZ,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ**; Món, **SANTI GONZÁLEZ**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI**
BROSA; Societat, **CARLES SABATÉ**; Cultura, Espectacles,
JAUIME VIDAL; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **MANEL CASTILLA**; Fotografia, **ROBERT RAMOS**;
Documentació, **CARME TORNIS**; Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **SÍLVIA BARROSO**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
DISTRIBUCIÓ Tel. 972 18 64 39
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

LA DIALÈCTICA DELS BÀNDOLS AL PRÒXIM ORIENT NO ENS ACOSTA NI A LA VERITAT NI A LA PAU

Jordi Armadans

Polítolleg, periodista i director de la Fundació per la Pau
[www.http://jordiarmandans.wordpress.com/](http://jordiarmandans.wordpress.com/)

Propalestins? Proisraelians? Per la pau!

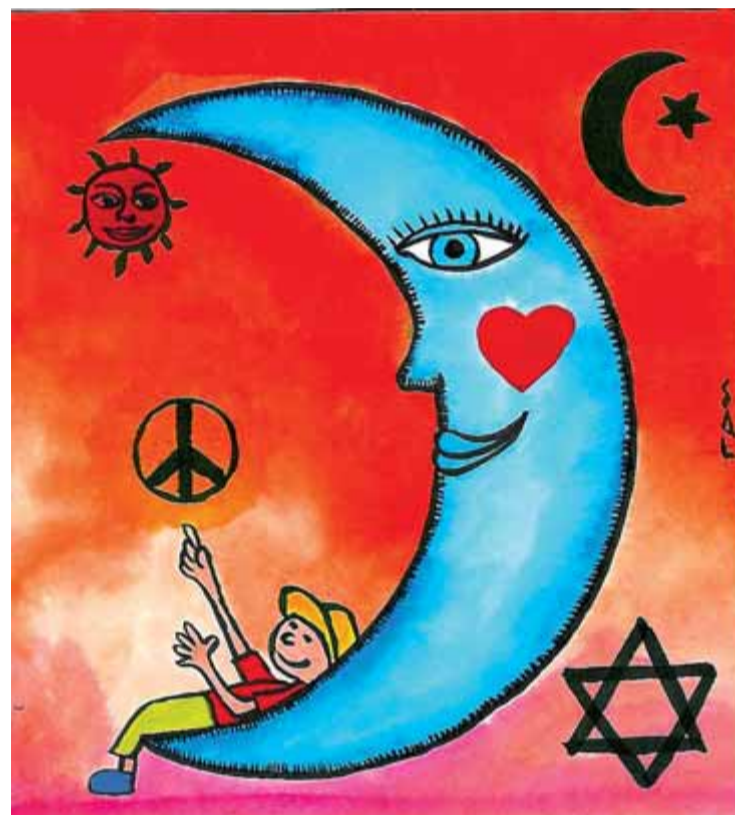
Ara que la qüestió palestino-israeliana no és a primera plana potser és moment de parlar-ne amb calma. Però no del conflicte en si, això ja ho hem fet altres vegades, sinó de com ens el mirem des d'aquí. Perquè la virulència i polarització amb què sol abordar-se a casa nostra, a més de ser incomprensible, no és gens positiva.

TROBO ENORMEMENT preocupant que s'hagi imposat un esquema segons el qual, davant del conflicte, només es pot ser propalestí o proisraelià. A més, sense matisos: es dona per fet que un propalestí defensarà tota posició palestina i criticarà sempre Israel i un proisraelià farà exactament el mateix però a la inversa. Ni tan sols sembla possible l'existència d'un propalestí o un proisraelià crítics!

LA SIMPLIFICACIÓ, a més de grollera, és absurda. Perquè, de fet, què vol dir ser propalestí? Estar amb Hamàs o amb Al-Fatah? Amb els grups feministes que defensen la dignitat de la dona o amb els sectors fonamentalistes que volen esclafar-la? I, ser proisraelià, què implica? Aplaudir tota acció del Tshal o donar suport als Refuseniks, els militars sionistes que es neguen a actuar als territoris ocupats? Vol dir vibrar amb els discursos d'Avigdor Lieberman o amb els articles d'Uri Avnery? Doncs sí, aquesta simplificació s'escampa perillosament. Més d'un cop he rebut peticions per a taules rodones o tertúlies als mitjans on em pregunten: tu ets propalestí o proisraelià? És que cal ser una cosa o l'altra per analitzar, reflexionar i actuar sobre el conflicte? No és possible, simplement, estar a favor de la pau i els drets humans?

QUE NINGÚ HI LLEGEIXI una actitud pueril o una fugida d'estudi. No situar-se en l'esquema *pro* o *anti* no vol dir practicar una equidistància asèptica i calculada. En absolut. Vol dir, senzillament, negar-se a la simplificació barroera d'analitzar el conflicte a partir d'unes cartes prèviament donades, repartides i marcades per un seguit de prejudicis que impedeixen veure la realitat.

UNA MIRADA SIMPLISTA del conflicte que no només en condiciona l'anàlisi, sinó que dificulta la cerca de solucions. És obligatori haver d'optar pels uns o pels altres? No es pot ser crític amb tots els actors i estratègies (siguin d'on siguin) que vulnerin els drets humans, se saltin la legalitat o practiquin la violència i donar suport a tots aquells altres (siguin d'on siguin) que cerquin una resolució justa i pacífica del conflicte?

SALVADOR ANTON

te? Perquè, és que potser cal ser protxetxè per escandalitzar-se per la política russa a Txextènia? O cal ser promusulmà per ser sensible a la barbàrie que va patir Bòsnia durant la guerra dels Balcans? O cal ser projeu per commoure's amb l'Holocaust? O cal ser pro-negre per indignar-se amb l'apartheid? Així, cal ser propalestí per denunciar l'ocupació, el setge humanitari o la política d'assentaments practicada per Israel? I, cal ser proisraelià per valorar que els atacs contra la població civil israeliana, a més de condem-

nables, no afavoreixen el bloc de la pau a Israel?

NO, NO CAL. ÉS SUFICIENT estar a favor de la justícia, els drets humans, l'autodeterminació dels pobles, la legalitat internacional i la pau. Assenyalar responsabilitats. Denunciar l'ocupació i el setge. Desmarcar-se de les violències. Solidaritzar-se amb les víctimes. Obrir espais per al diàleg. Donar suport, i visibilitat, als actors de pau. Exigir coherència a governs i organismes internacionals. No és, només, un camí sensat: probablement, és l'únic possible.

La temptació del trabuc

Ramon Rovira

Periodista

En una paret de Sant Esteve de Palautordera algú hi ha pintat: "Ja no volem l'Estatut, volem la independència!". Plantejat en termes alternatius, ben bé podria ser

el pinyol del debat identitari que es planteja de cara a les eleccions nacionals del 28 de novembre. La sentència del Tribunal Constitucional marca el topall, el mur insuperable on s'estavella qualsevol possibilitat de canviar les relacions entre Catalunya i Espanya.

L'única alternativa dins de l'actual context seria una reforma de la Constitució que determinés un nou terreny de joc.

Però això ara per ara és difícil, com ho demostra la incapacitat de canviar el text constitucional, malgrat el consens que hi ha entre els partits majoritaris, fins i tot en l'apartat que regula la successió monàrquica, ara per ara limitada als mascles de la família borbònica.

Per tant, el dilema es redueix a les opcions de la pintada. O s'opta per esprèmer al màxim l'Estatut un cop passat pel ri-

bot del Tribunal Constitucional o es planteja un nou marc de relació amb l'Estat espanyol basat en l'autogovern i l'autodeterminació. Totes dues alternatives són legítimes i s'haurien de poder debatre amb serenitat i calma.

En tot cas, no inventaríem res, perquè des de fa anys el Quebec i el Canadà, per exemple, reflexionen sobre com s'han de relacionar i fins a dues vegades els quebequesos

han estat consultats sobre la seva voluntat d'autogovern. Però hi ha altres exemples que ens queden més a prop. A la Gran Bretanya, la possible secessió d'Escòcia és una opció que no esvera ningú i a Bèlgica la hipotètica divisió entre flamencs i valons és un episodi més de la dialèctica política normal entre les dues comunitats.

De totes maneres, i posats a retocar el text

constitucional, podrien començar per l'article novè, que explícitament encarrega a l'exèrcit la salvaguarda de la integritat i la unitat territorial de l'Estat espanyol. Primer, perquè en ple segle XXI, i en l'actual context europeu i mundial, representa un anacronisme, però també perquè, i segons com vagin les coses, encara algú podria tenir la temptació d'agafar el trabuc.